

Раз весною дід посадив ріпку. Працював дід немарно:
зійшла ріпка гарно. Пішов дід у город: гуп-гуп!
Узяв він ріпку за зелений чуб: тягне руками, вперся
ногами — мучився, потів весь день, а ріпка сидить
у землі, як пень. Кличе дід бабу: «Ходи, бабуню,
не лежи, мені ріпку вирвати поможи!» Пішли вони
у город: гуп-гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда
за плече — тягнуть, аж піт тече.



Тягли, промучилися весь день, а ріпка сидить у землі,
як пень. Кличе баба дочку. Прийшла дочка. Пішли вони
у город: гуп-гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда —
за сорочку, дочка бабу — за торочку. Торгають руками,
упираються ногами — промучилися весь день,
а ріпка сидить у землі, як пень.

